

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. I. T.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2004, č. j. 60 Az 52/2004 – 24, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-115/LE-B01-B02-2004 ze dne 18. 3. 2004 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). Správní orgán dospěl v odůvodnění rozhodnutí k závěru, že v průběhu řízení bylo objasněno, že motivem žalobcova odchodu z vlasti a důvodem žádosti o azyl jsou především rodinné problémy a také obava ze soukromých osob, přátel prodejců drog, kteří byli uvězněni měsíc poté, co žalobce o jejich činnosti informoval známého policistu. Správní orgán však shledal naplnění podmínek ustanovení 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, v platném znění, neboť dospěl k závěru, že stát (Bulharsko), z něhož žadatel přišel, lze považovat za bezpečnou zemi původu.

V podané žalobě žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Tvrdil, že žalovaný předně porušil ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Nepostupoval správně při hodnocení Bulharské republiky jako bezpečné země původu. Nezabýval se totiž jeho individuální situací a skutečným stavem při dodržování a ochraně lidských práv. To, že z Bulharska podle informací Ministerstva vnitra pocházelo nejvíce žadatelů o azyl z ekonomických důvodů a od roku 2001 nebyl žádnému Bulharovi azyl udělen, nelze hodnotit jako oprávněný důvod pro posouzení Bulharska jako bezpečné země původu. Žalobce má za to, že každý případ je nutné posuzovat individuálně a je nutné posoudit všechny okolnosti a uváděné informace. Správní orgán tak nevzal v úvahu skutečnosti vztahující se k jeho případu a nezhodnotil všechny jím předložené důkazy. Žalovaný rovněž porušil ustanovení § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí z důvodů shora uvedených není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu žalovaný porušil proto, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o tom, že vzal správní orgán v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jeho případu. Žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy a nehodnotil je ve vzájemné souvislosti. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 10. 2004, č. j. 60 Az 52/2004 – 24, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že se zcela ztotožňuje s posouzením věci žalovaným správním orgánem. Dále uvedl, že žalovaný žádost o azyl zamítl proto, že Bulharsko splňuje znaky bezpečné země původu ve smyslu zákona o azylu. Jakkoliv je na místě pochybnost, zda žalovaným zvolená skutková podstata je na daný případ adekvátní, když podle názoru krajského soudu je zákonodárcem určená pro případy skutkově odlišné (t. j. takové, kdy žadatel o azyl alespoň tvrdí, že je u něj dán minimálně jeden důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu), žalobce nevytýkal vadnou aplikaci celého ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nýbrž pouze zpochybňoval existenci zákonného předpokladu „bezpečné země původu“ v případě Bulharska. Definici právního pojmu „bezpečná země původu“ obsahuje § 2 odst. 1 zákona o azylu, a pro posouzení určité země jako bezpečné země původu stanoví celkem čtyři kritéria. Konstatoval, že gramatický výklad textu zákona svědčí pro závěr, že všem hlediskům je normou přisouzen stejný význam a mají kumulativní povahu. Jedním z právně relevantních zjištění je ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) okolnost, zda občané státu nebo osoby bez státního občanství neopouštějí posuzovaný stát z důvodů uvedených v § 12. Žalovaný tedy podle názoru krajského soudu nepochybil, jestliže se otázkou četností azylových žádostí státních občanů Bulharska zabýval, vedle dalších, v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o azylu stanovených kritérií, přičemž závěr, ke kterému dospěl, má oporu v obsahu správního spisu. Proto nelze souhlasit s žalobcovou námitkou, že vývoj azylových řízení státních občanů Bulharska nelze hodnotit jako oprávněný důvod pro posouzení Bulharska jako bezpečné země původu. Žalobci rovněž nedal krajský soud za pravdu, pokud namítal, že se žalovaný nezabýval skutečným stavem při dodržování a ochraně lidských práv a jeho individuální situací. Shrnul, že v tomto směru měl žalovaný k dispozici Dokument oddělení zahraničních vztahů a informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 27. 1. 2004, ve kterém je provedeno hodnocení Bulharské republiky ze zákonem vymezených kritérií. Předmětný dokument vychází dále z řady zdrojů popsaných v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a je součástí správního spisu. Žalovaný žalobci v průběhu azylové procedury umožnil, aby sdělil všechny podstatné skutečnosti, které jej vedly k odchodu z Bulharska a k podání žádosti o azyl. Žalobcem sdělené skutečnosti žalovaný správní orgán

hodnotil a právně posoudil, a s jeho závěry se krajský soud plně ztotožnil. Pokud žalobce tvrdil, že žalovaný v jeho případě nezohlednil všechny jím předložené důkazní prostředky, jeho tvrzení označil soud za obecné, a dále dodal, že z obsahu správního spisu není zřejmé, že by jakékoliv důkazní prostředky v průběhu azylové procedury předkládal. Naopak v pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území ČR na dotaz, zda ke své výpovědi může doložit nějaké doklady či důkazy, žalobce uvedl, že krom polámaných zubů jiné důkazy nemá. Soud neshledal opodstatněnými ani výtky žalobce ohledně porušení ustanovení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Z výše popsaných důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti uvedl žalobce (dále jen stěžovatel), že ji podává v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb. Vyslovil názor, že krajský soud, stejně jako žalovaný správní orgán, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice, zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení §16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Namítal dále, že soud se nezabýval situací v domovském státě stěžovatele, která jej donutila vycestovat ze země a požádat v ČR o azyl. Dále uvedl, že se ve své zemi dostal do osobních potíží, pronásledovali ho lidé, proti kterým svědčil u soudu. Byl tak ohrožen na zdraví i na životě. Zjistil, že státní orgány, u kterých hledal ochranu, jsou také součástí zločineckých struktur a neměl tak šanci zajistit si ochranu své osoby jinak, než odjet ze země a požádat o azyl. Dále je stěžovatel přesvědčen, že s ohledem na výše uvedené je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován právě z důvodu, že není členem těchto struktur a domovský stát tuto situaci toleruje. V této souvislosti stěžovatel poukázal na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Dále namítal, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Nerespektoval situaci stěžovatele, který jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, když toto ponechal zcela bez povšimnutí. Další důvod pro podání kasační stížnosti spatřoval stěžovatel v tom, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Stěžovatel rovněž namítal porušení ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť rozhodnutí žalovaného neodpovídá tomuto ustanovení a odůvodnění v něm uvedené považuje za nedostatečné. Rovněž namítal, že se krajský soud nevypořádal s tvrzením o neexistenci překážek vycestování, neboť žalobce svůj návrat do země původu nepovažuje za bezpečný. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními přepisy. Uvedl, že správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť pro stěžovatele je Bulharsko bezpečnou zemí původu ve smyslu zákona o azylu. Obecné námitky právního zástupce, které uvádí opakovaně i v dalších kasačních stížnostech, jsou podle žalovaného irelevantní. Odkázal na obsah správního spisu a rozsudek soudu, se kterým se ztotožňuje. Správní orgán neshledal důvody k přiznání odkladného účinku

a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů kasační stížnosti vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Pokud jde o důvod kasační stížnosti uplatňovaný stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. b), kdy stěžovatel tvrdí, že žalovaný zcela nerespektoval jeho situaci, kdy jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o situaci v domovské zemi, je třeba uvést, že jak správní orgán, tak i soud, vycházel z údajů uváděných stěžovatelem v žádosti o udělení azylu ze dne 24. 2. 2004 a při pohovoru ze dne 18. 3. 2004. Stěžovatel sdělil, že Bulharsko opustil v srpnu roku 2003, neboť měl problémy s prodejci

drog, které udal na policii. Situace se vyhrotila i v rodinném životě, když si manželka našla milence. Nemohl doma žít v klidu, manželka jej chtěla dostat z domu. Na území České republiky usiloval o pracovní povolení, byl zadržen policií a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Poté se rozhodl požádat o azyl, aby mohl v ČR žít a pracovat. Má zde přítelkyni, se kterou má velmi dobrý vztah a mohli by žít jako rodina. Stěžovatel rovněž uvedl, že v případě návratu do Bulharska by žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií nebo armádou neměl, aktivně se neúčastnil politického života v zemi.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Shledal naopak, že zjištění učiněná správním orgánem vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl správním orgánem porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí správního orgánu bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že důvody kasační stížnosti tvrzené stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) v posuzované věci dány nejsou.

Pokud jde o další námitku stěžovatele, kterou odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. d), je třeba uvést, že ani v tomto případě Nejvyšší správní soud důvod pro podání kasační stížnosti neshledal. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnosti podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dovolává-li se tedy stěžovatel důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a krajskému soudu vytýká, že nepřezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu z hlediska dodržení procesních předpisů v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud taková pochybení v postupu krajského soudu neshledal. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem, že dokazování ve věci nebylo provedeno dostatečným způsobem. K tomu podotýká, že správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (obdobně viz rozsudek NSS 5 Azs 26/2003). Tímto způsobem správní orgán v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Stěžovatel rovněž nesouhlasil se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného ohledně neexistence překážek vycestování. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a k takové námitce Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. Stěžovatel tuto skutečnost v žalobě vůbec nenamítal a tudíž neměl krajský soud možnost se k této námitce vyjádřit a posoudit ji.

Nad rámec uvedeného však Nejvyšší správní soud dodává, že výrok o existenci, resp. neexistenci překážek vycestování ve správním rozhodnutí obsažen není a touto otázkou se žalovaný nezabýval ani v odůvodnění svého rozhodnutí. Takový postup je však podle Nejvyššího správního soudu v souladu s dikcí zákona č. 325/1999 Sb. Z jeho ustanovení § 28

totiž vyplývá, že Ministerstvo vnitra v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona tehdy, pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu. V daném případě byla žádost stěžovatele zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako zjevně nedůvodná, a takové rozhodnutí nelze považovat ani za rozhodnutí o odnětí azylu (neboť stěžovateli nebyl azyl, který by mu mohl být odňat, udělen), avšak ani za rozhodnutí o neudělení azylu. Za rozhodnutí o neudělení azylu totiž lze podle Nejvyššího správního soudu považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. V případech, kdy je vydáváno rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, správní orgán o udělení azylu nerozhoduje, t. j. nezabývá se věcně důvody žádosti o azyl tvrzenými žadatelem, a to právě proto, že žadatel o azyl v takovém případě ani neuvádí důvody, které by mohly být po svém ověření podřazeny pod důvod, pro něž lze azyl podle ustanovení § 12 zákona o azylu udělit. Ostatně Nejvyšší správní soud i ve svých předcházejících rozhodnutích opakovaně uváděl, že v případě, kdy Ministerstvo vnitra rozhodne o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu výrokem nadbytečným. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení, a ani krajskému soudu nelze vyčítat, že se otázkou existence překážek vycestování ve svém rozsudku věcně nezabýval. Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnost ani této námitky obsažené v kasační stížnosti.

Namítá-li stěžovatel, že správní orgán se dopustil porušení správního řádu minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci a jeho rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, aniž by konkrétně sdělil, z jakých důvodů tyto námitky uvádí, nelze se k těmto námitkám blíže vyjádřit. Nebylo tedy možno dovodit, jak stěžovatel uváděl, že řízení před správním orgánem trpí vadou, kterou nelze odstranit. Uvedený důvod uplatněný stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není podle názoru Nejvyššího správního soudu dán, neboť nebylo zjištěno, že by rozsudek soudu byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů a nebyla zjištěna ani jiná vada v řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s právním posouzením věci správním orgánem a potažmo i krajským soudem. Jak již bylo opakovaně Nejvyšším správním soudem rozhodováno, rodinné a ekonomické důvody nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Osobní potíže v domovském státě nebyly totiž zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro zastávání politických názorů. Namítá-li stěžovatel, že patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován právě z důvodu, že není členem těchto struktur, a domovský stát tuto situaci toleruje, případně podporuje, je třeba uvést, že ani tato námitka nemůže odvrátit závěr o tom, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, pojem „sociální skupiny“ sice nevymezuje, lze však dospět k závěru, že sociální skupina se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Příslušnost k ní se stává důvodem k pronásledování zpravidla tehdy, když její politická, názorová orientace, minulost nebo hospodářská minulost jejích členů, či samotná jejich existence, jsou považovány za překážku politice vlády, nebo když taková

skupina není považována za loajální vůči státu či jeho exekutivě. U stěžovatele jako u osoby považující se za nečlena zločineckých struktur o takové sociální skupině nelze uvažovat.

V posuzované věci však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výše uvedené námitky obsažené v kasační stížnosti zcela nedopadají na posuzovaný případ. Je totiž třeba si uvědomit, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst.1 písm. e) zákona o azylu, tedy proto, že správní orgán a posléze i soud, dospěly k závěru, že stěžovatel přichází z Bulharska, kterýžto stát Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu s tím, že v případě stěžovatele nebylo prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Správní orgán v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil, z jakých důvodů v případě stěžovatele postupoval podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a rovněž Krajský soud v Plzni zcela vyčerpávajícím způsobem posoudil rozhodnutí žalovaného ve vztahu k aplikaci tohoto ustanovení zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s právním posouzením žalovaného a následně i Krajského soudu v Plzni s tím, že v posuzované věci byly dány podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť zemi původu stěžovatele - Bulharsko – lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu. I když se Nejvyšší správní soud vypořádal s výše uvedenými námitkami stěžovatele, je nutno konstatovat, že svým obsahem tyto námitky nezohlednily způsob rozhodnutí správního orgánu i krajského soudu, tedy postup podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale jsou spíše skutečnostmi, na jejichž podkladě se stěžovatel dovolává důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, o nichž však v dané věci nebylo rozhodováno.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení právních otázek soudem nepovažuje za nesprávné a důvod tvrzený stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu